

မောင်ဆွေခင်ကွယ် မောင်ဆွေခင်

ဘာသာပြန်

ဇာတ် : ခဲ ကြိုက်တဲ့ (၁၀) ပုဒ်

A Patch of Forest Fire : Mg Swe Khin
English Version By : Thar Tet Toe

နန္ဒာသိန်းရဲ့ နဲ့ မဟော်သော

ခိုးရဲမာ

နန္ဒာသိန်းဇံနှင့် မဟော်သဇာ

ကျွန်တော့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ငွေအလှမ်းမီသရွေ့ အချိန်အလှမ်းမီသရွေ့ ဉာဏ်အလှမ်းမီသရွေ့ စာအုပ်စာပေတွေ ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်တွေထဲက ဗန်းမော်တင်အောင်၊ နန္ဒာသိန်းဇံ၊ ချစ်ဦးညိုနဲ့ ရှင်ဇနကာ ဘိဝံသတို့ ရဲ့ စာအုပ်တွေကို ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့ပါတယ်။ ပြောရလျှင် အရေးအသားကို ပိုပြီး ကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို ပြောနေပေမယ့်လည်း ဒီဆရာ ကြီးတွေရဲ့ စာအုပ်စာပေတွေကို အထူးကျွမ်းကျင်သူ မဟုတ်ပါ။ ဖတ်ပြီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပါပဲ။ ကြိုက်နှစ်သက်တယ် ပြောနိုင်ရုံမျှပါပဲ။ ။

ယခုလည်း နန္ဒာသိန်းဇံကို ခေါင်းစီးအမည်တပ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ နန္ဒာသိန်းဇံနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သူမဟုတ်ပါ။ ဆရာနန္ဒာသိန်းဇံရဲ့ တပည့်လည်း မဖြစ်ခဲ့ပါ။ လူကိုလည်း နှစ်ကြိမ်သာ တွေ့မြင်ကြုံခဲ့ဖူးပါတယ်။ ။

၁၉၈၈ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီး နာဂစ်အတိုက်ခံရုံမျှ မဖြစ်သေးမီ ကာလတစ်ခုမှာ ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်းမောင်အောင်ဝင်း Eco Canteenမှာ ထိုင်နေစဉ် မကောင်းမနွမ်း အဝတ်အထည်များ ဖြင့် ပိန်ပိန် ပါးပါး လူတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ စားပွဲကို ရောက်လာပါတယ်။ ။ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်မထိုင်ဘဲ မတ်တပ်ရပ်လျက် စားပွဲကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ပြီး "ဦးအောင်ဝင်း၊ ဆရာကြီးရဲ့ ဟောပြောပွဲရှိလို့ တက်ရောက်လှည့်ပါဦး" လို့ တိုးတိုးသက်သာပြောပြီး ညင်ညင်သာသာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါတယ်။ သူငယ်ချင်း မောင်အောင်ဝင်းက မင်းသူ့ကိုသိလားလို့ မေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြတော့ အဲဒါ ဦးသိန်းဇံ၊ နန္ဒာသိန်းဇံလို့

ပြောပါတယ်။ Best Seller စာအုပ်တွေကို ရေးသားခဲ့သူ နိုင်ငံကျော်စာ
ရေးဆရာကြီးနဲ့ တက္ကသိုလ်ပညာရေး လောကမှာ ထင်ရှားတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆိုတွေက သူ့ရဲ့
အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတွေကို သူ့ရဲ့ ဗဟိုဒွသဏ္ဌာန်မှာ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ဖိသိ
ပ်ထားသလို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူငယ်ချင်း မောင်အောင်
ဝင်းဟာ စစ်ကိုင်းဆောင်မှာ အဆောင်နည်းပြတာဝန် ထမ်းဆောင်နေ
စဉ် ဖြစ်ပါတယ်။ "ဆရာကြီးက အသက်ကြီးလာတော့ တက္ကသိုလ်ထဲကို
ပဲ စိတ်ပြန်လည်လာတာပေါ့ကွာ။ ဟောချင်ပြောချင် သင်ပြချင်နေတာ
ပေါ့။ မြစ်တစ်စင်း ပင်လယ်ထဲဝင်ခါနီး နုံးချသလိုပေါ့ကွာ ..." လို့ ပြော
ပါတယ်။ ဆရာကြီးက ဘယ်သူလဲဆိုတော့ "ဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်း"
လို့ ပြောပြပါတယ်။ ဒဿနိက ဗေဒဌာန ပါမောက္ခဟောင်း၊ ပညာရေးဝ
န်ကြီးဟောင်း ဒေါက်တာခင်မောင်ဝင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာဦးသိန်းဇံကို
ကျွန်တော် ပထမအကြိမ် တွေ့မြင်ခဲ့ရစဉ်က ဖြစ်ပါတယ်။

ဒုတိယတစ်ကြိမ် တွေ့ကြုံခဲ့ရစဉ်က လှည်းတန်းလမ်းဘေး လက်ဖက်
ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ တော့ ဆရာဦးသိ
န်းဇံဆိုတာ သိနေပါပြီ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက
ခွေးခြေခုံပုလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဆရာဦးသိန်းဇံကိုမြင်လို့ ဆရာမောင်
မောင်ဇေယျနှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာဦး
သိန်းဇံ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတဲ့ ဆီ သွားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာမောင်
မောင်ဇေယျနဲ့ က တက္ကသိုလ်တစ်ခုတည်းမှာ ဌာနတစ်ခုတည်းက ဆရာ
တွေဖြစ်ခဲ့ကြဖူးလို့ ရင်းနှီးကြပါတယ်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတွေ့ကြတာ
လည်း အတော်ကြာနေပုံရပါတယ်။ ဆရာနန္ဒာသိန်းဇံက လက်ရှိ ရန်ကု
န် တက္ကသိုလ် ဒဿနိကဗေဒဌာနမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဆဲ ဖြစ်ပါတ
ယ်။ ဆရာမောင်မောင်ဇေယျက ရှစ်လေးလုံးအပြီးမှာ အရိုင်းတုံကို ဖြတ်

သန်းခဲပြီး အနားယူခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာနန္ဒာသိန်းဇံရဲ့ ဘေးက ခွေးခြေခုံ လွတ်လေးတွေပေါ် ဝင် ထိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဆရာမောင်မောင်ဇေယျက ဆရာနန္ဒာသိန်းဇံကို "ဆရာ ဘယ်သူ့စောင့်နေတာလဲ" လို့ မေးပါတယ်။ ဆရာနန္ဒာသိန်းဇံက "ကျောင်းထဲက ပြန်လာတာ၊ ဘတ်(စ်)ကားတွေ အရမ်းကျပ်နေလို့ တိုးမစီးနိုင်သေးလို့ လူရှင်းအောင် ထိုင်စောင့်နေတာပါ" လို့ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောပြပါတယ်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ မြန်မာပြည်ရဲ့ Best Seller စာရေးဆရာကြီး၊ တက္ကသိုလ်ထဲက ဒဿနပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးရဲ့ ကြေကွဲဖွယ်လွမ်းတေး တစ်ပုဒ်ကို ကြားလိုက်ရသလို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဆရာဦးသိန်းဇံက လောလောဆယ် မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းက မြို့ကြီးတစ်မြို့မှာ ကျင်းပတဲ့ "အမေနေ့" ဟောပြောပွဲမှာ ဆရာကြီးဦးသုခနဲ့ ဟောပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်း ပူပူနွေးနွေး ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီပွဲကို လည်း ထိုစဉ်အခါ အစိုးရက လူမှုရေးအသင်းအဖြစ် ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အဖွဲ့ကြီးက ပြုလုပ်ကြောင်းလည်း ပြောပြပါတယ်။

ဆရာကြီးဦးသုခက အရင်ဟောတယ်။ မျက်ရည်တရွဲ့ရွဲ့နဲ့ ဟောပြောလိုက်တာ နှစ်နာရီကျော်ကြာတယ်။ မပြီးနိုင်ဘူးဗျာလို့ ဆရာနန္ဒာသိန်းဇံကပြောတော့ ဆရာမောင်မောင်ဇေယျက "ဆရာ၊ နောက်ကို သူတို့ နဲ့ မလိုက်နဲ့ ။ သူတို့ က မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်သမားတွေ" လို့ ပြောလို့ ကျွန်တော့်မှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာဦးသိန်းဇံက ဆက်ပြီး "ကျွန်တော်ပြောမယ့် အလှည့်ရောက်တော့ အသင်းရဲ့ အရေးပါသူ မြို့ခံတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ပရိသတ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တက္ကသိုလ်က ပညာရှင်ကြီး၊ နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကြီးမို့ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ၀၀ဖိုင်ဖိုင် ခန့်ခန့် ကြီးထင်နေတာ .. ဘာညာနဲ့ ဟာသလုပ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီပွဲမှာ မဟော်သမာဇာ

တ်ကို ခင်းခဲ့တယ်" လို့ ပြောပြီး မဟော်သဓာ ဇာတ်ခင်းခဲ့ပုံကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ တိုးသက် ညင်သာသာ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဆရာဦးသိန်းဇံက ... ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော့်ကို ချစ်တဲ့ အကြောင်း၊ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ကို ညစဉ်ပြောပြခဲ့ကြောင်း၊

ကျွန်တော်လည်း ဘုရားလောင်းကို အားကျသွားခဲ့ကြောင်း၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့် အမေကို ... အမေ၊ ကျွန်တော် ဘုရားလောင်းလုပ်ချင်တယ်လို့ ပြောတော့ အမေကလည်း ကျွန်တော့်ကိုချစ်တော့ အေး ... ကောင်းတယ်လုပ်လို့ သဘောတူကြောင်း၊ နောက်တစ်ပတ်လောက်ရှိတော့ ကျွန်တော်က အမေကိုသား ဘုရားလောင်း မလုပ်ချင်တော့ဘူးလို့ ပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်း၊ အမေကလည်း ကျွန်တော့်ကိုချစ်တော့ ငါ့သားမလုပ်ချင် မလုပ်နဲ့ ပေါ့ လို့ ပြောပြီး၊ ဒါနဲ့ ငါ့သားက ဘာလို့ ဘုရားလောင်းမလုပ်ချင်ရတာလဲလို့ ... မေးလို့၊ အမေ ... ဘုရားလောင်းက ခံချည်းနေရတာ၊ ကြည့်လေ မဟော်သဓာ ... သူကသာ ပညာရှိ၊ လမ်းပေါ်လျှောက်သွားနေရတာ၊ နန်းတော်ထဲက လူတွေက သူ့လောက်တတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး လို့ မဟော်သဓာဇာတ်ကို ခင်းလိုက်တာ အဲဒီမှာ ပရိသတ်က ထိန်းလို့ မရခဲ့ဘူး။ ပတ်တုပ်လို့ မရခဲ့ဘူး။ ဟောပြောပွဲပြီးတော့ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီမြို့မှာ ညမအိပ်ခဲ့ဘူး။ မန္တလေးသွားပြီး ပေါ်ဦးသက်အိမ်မှာ အိပ်ခဲ့တယ်။ နောင်လည်း ဟောပြောပွဲတွေ မလိုက်တော့ဘူးဗျာလို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ။

လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက ခွေးခြေခုံပုလေးပေါ်ထိုင်ပြီး ဘတ်(စ်)ကား တိုးမစီးနိုင်လို့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ဝတ်ကျေတန်းကျေ မှာ သောက်ရင်း ဘတ်(စ်)ကား လူအရှင်းကို စောင့်နေတဲ့ ရန်ကုန်

တက္ကသိုလ်ထဲက ဒဿန ပညာရှင်၊ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး
ခင်းပြတဲ့ မဟော်သဇာဇာတ်က ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုမျိုးစုံနဲ့ အမှ
တ်တရ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။

တောမီးတစ်ကွက်

ကျုပ်တို့ ရွာမှာ ကိုဘဦးလို့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက ကျုပ်သူငယ်ချင်း။ အသက်ကလည်း ကျုပ်နဲ့ တစ်ရွယ်တည်း။

သူငယ်ချင်းကလည်း ရင်းလိုက်တာမှ ရင်းသမျှတွေအကုန်ပဲ။

ဒီလိုဆိုတော့ စိတ်တူကိုယ်တူ ရှိကြမှာ ပဲလို့ အောက်မေ့နေကြလိမ့်မယ်။ အဲသလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး။

ဘဦးက ကျုပ်လို မဟုတ်ဘူး ။ အကြောက်အလန့် တစ်စက်လေးမှ မရှိဘူး။ ကြောက်တယ်ဆိုတာ နားရောလည်လားလည်း မသိပါဘူး။

ကျုပ်တို့ ကျောင်းသားအရွယ် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား နေကြတုန်းက ဘဦးက ကျုပ်တို့ ကျောင်းသားတွေအပေါ် အားကြီး ဗိုလ်ကျတဲ့ ကောင်၊ ဗိုလ်ကျတယ်လို့ လည်း ကျုပ်တို့ မှာ ဘယ်သူမှ တိုင်ရဲတောရဲတာ မဟုတ်ဘူး ။ ခံနေရတာပဲ။ တိုင်လိုက်တောလိုက်လို့ ကတော့ သူခံရတာထက် နှစ်ဆလောက် ကျုပ်တို့ ကိုပြန်တွယ်တယ်။ တစ်ခါနှစ်ခါတော့ ဘုန်းကြီးကြီးကို လျှောက်ဖူးပါရဲ့ ။ ဘုန်းကြီးကြီးကလည်း ဘဦးကို ရိုက်လိုက်တာမှ နန္ဒင်းတို့ ငှက်ပျောခွံတို့ နဲ့ ကို နှပ်ယူရတယ်။ ဒါလည်း ဒီကောင်က အမှတ်မရှိဘူး။ ကြောင်ရိုက်မနာဆိုတာမျိုး။ တစ်ခုတော့ကောင်းတယ်။ ကျုပ်တို့ ညတိုင် အိပ်ကြတော့ တပိုတပါးသွားချင်ရင် ကျုပ်တို့ က တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲဘူး။ ဘဦးပဲ နှိုးရတာ။ နှိုးလိုက်လို့ ကတော့ ငေါက်ခနဲ ထလိုက်တာပဲ။ ဘယ်တော့မှ မငြိုငြင်ဘူး။ ဒီနေရာတော့ ဘဦးက အားကိုးရတယ်။ အားကိုးရ

တာ ဒီနေရာတင် မကပါဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားချင်း ရန်ဖြစ်လည်း သူပဲ အားကိုးရတာ။ တခြားရွာသားတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လည်း သူပဲ အားကိုးရတာ။ ကျုပ်တို့ အရွယ်ရောက်လို့ လူပျိုလှည့်ကြတော့လည်း သူ့ကိုပဲ အားကိုးရတာ။ အပျိုအိမ်မှာ ကျုပ်တို့ အရင် ကာလသားတွေ ရောက်နေလည်း နောက်ပြန်လှည့် တယ်လို့ မရှိဘူး။ ဘဦးက ရှေ့ဆုံးက မျက်နှာလေးကိုပြီးလို့ စကားရော ဖွဲရောနဲ့ ဇွတ်ဝင်ထိုင်တော့တာ။ အပျိုအိမ်က မကြိုက်မှန်းသိ၊ ကြိုက်မှန်းသိ။ မျက်နှာပြောင်တိုက်ချက်ကလည်း လွန်တယ်။ ကျုပ်ဖြင့် သူ့နောက်က လိုက်သာ လိုက်ရတာ မျက်နှာပူလိုက်တာ လွန်ရောပဲ။ သူ့အတွက်တင် မဟုတ်ဘူး ။ ကျုပ်တို့ အတွက်လည်း သူပဲ ရှေ့ဆုံးကသွားတာ။ တခြားရွာတွေထိ သွားကြတာ။

တစ်ခါတော့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဖြင့် ပြောပြောပြီးရယ်ရဆို ခုထက်ထိပဲ။ တစ်ညသားဘဦး အပျိုအိမ်သွားလှည့်ကြတော့ ဘဦးအပျိုအိမ်က ရွာအနောက် မြောက်ပိုင်းမှာ ။ ရွာအနောက်တံခါးကနေ မြောက်အတိုင်း သွားကြတာပေါ့။ လူခြေလည်း တိတ်နေပါပြီ။ အပျိုအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ မင်းတို့ လမ်းဘက်မှာ နေကြဦးဆိုပြီး အိမ်ပိုင်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ထရံပေါက်လေးက ချောင်းကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်လာတယ်။ "ပွတာပဲ၊ ကံကော်တာပဲ" တဲ့ ။ အရီး ကိုအငှာကြီးက ပက်လက်ကြီးအိပ်လို့ ၊ ငါ့အပျိုက တောင်ဘက်နားမှာ အဝတ်ပြတွေ ထိုင်ချုပ်လို့ တဲ့ ။ ပါးစပ်လေးကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ကာပြီး လေသံလေးနဲ့ ပြောတာ။ မင်းတို့ လမ်းဘက်မှာပဲ နေခဲ့ကြဆိုပြီး ခုံဖိနပ်လေးကို လမ်းဘက်ချွတ်ခဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်း ဝင်သွားတယ်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ကြွထားတဲ့ခြေကို ဖြည်းဖြည်းချင်းချ၊ ဖွဖွလေးပြန်နင်းပြီး သွားနေလိုက်တာ ဇာတ်ပွဲကလိုဆိုရင် ချွတ်နင်းခန်းပဲ။ နောက်တော့ ဘဦးက သူ့အပျိုကိုပဲ မွန်နေလိုက်တာ၊ ကြွထားတဲ့ ခြေ ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိတော့ဘူး။ တစ်

ခါတည်း ချလည်း ချလိုက်ပါရော အရီး ကိုအငှာကြီး ခူးခေါင်းပေါ် တည့် တည့်ကျတော့တာပေါ့။ အကိုအတကြီးလည်း လန့်နိုးပြီး မအေတွေ၊ နှမတွေ ငါ .. ကိုင်တုတ်လိုက်တာများ မိုးမွန်သွားတာပဲ။ ဘဦးပြေးတော့ အုန်းမှုတ်ခွက်နဲ့ ပစ်လိုက်တာ ဘဦးကျော ဘန်းခနဲပဲ။ အိမ်ပေါ်က ခုန်ချလိုက်တာ ခွေးကျ ဝက်ကျ ကျလိုက်တာမှ ဗုန်းခနဲပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ပြေးလိုက်တာမှ နောက်ကျခြေထောက် သစ္စာဖောက်ပဲ။ ရွာအပြင်ကိုရောက်ရော။

တစ်ခါတော့ဗျာ ဘဦးဆိုတဲ့ ကောင် လွန်တယ် ... လွန်တယ်။ ဒီလောက်ထိ လွန်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။

ဒီလိုဗျ .. ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည် ခေတ်ပျက်ပါလေရော။ ခုနှစ်သက္ကရာဇ်တွေ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဂျပန်တွေဝင်လာလို့ အင်္ဂလိပ်တပ်တွေ ပြေးတဲ့ အချိန်။ ကျုပ်တို့ ရွာနားကို အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တစ်တပ် ရောက်လာတယ်။ သူတို့ က နေ့ခင်းဘက်ကျ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံတွေ ကြောက်ရတော့ နေ့ခင်းဘက်မှာ နားပြီး ညမှ ခရီးဆက်ရတယ်။ ကျုပ်တို့ ရွာနားမှာ ငါးရက်လောက် စခန်းချသွားတယ်။ တစ်ရွာလုံးနဲ့ လည်း အဆက်အဆံမရှိပါဘူး။ သူကြီးနဲ့ ပဲ ဆက်သွယ်ကြတယ်။ ဘဦးတစ်ယောက်ပဲ အဲဒီစစ်ပြေးတပ်ထဲမှာ ထင်းခွေပေးလိုက်၊ ရေထမ်းပေးလိုက်၊ ရေနွေးကျိုလိုက်၊ ထမင်းအိုးတည်လိုက်နဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးနေတာ ရွာကိုပြန်လာတယ်လို့ မရှိဘူး။

တစ်ညမှာ တော့ "ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ" ဆိုပြီး ကျုပ်ကိုလာခေါ်တယ်။ ပုဆိုးကို တိုတိုလုံးပြီး ပုဆိုးအပိုတစ်ထည်ကို ကွင်းသိုင်းလို့ ။ ဓားမကြီး တစ်ချောင်းကိုလည်း ခါးနောက်ကြားမှာ ဆိုးလို့ ၊ အသွားကလည်း ဖွေးနေတာပဲ။ မြနေအောင် သွေးထားလားလည်း မသိဘူး။ အဲဒီညက လလည်း မရှိဘူး။ နှစ်ယောက်သား ဂျူးအနောက်ဘက်လမ်းအတိုင်း လျှောက်

လာလိုက်တာ ရိုးအတက်လေးကိုလည်း ရောက်ရော
ချုံပုတ်ကြီးထဲဝင်ပြီး "ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်၊ အသံမထွက်စေနဲ့ " တဲ့ ။ အသံက အ
မိန့်ပေးတဲ့ အသံမျိုး၊ မျက်လုံးကလည်း စွန်မျက်လုံးအတိုင်း စူးနေတာပဲ။

ကျုပ်တို့ ချုံပုတ်ထဲရောက်ပြီး တစ်အောင့်လောက်ကြာတော့ အင်္ဂလိပ်
စစ်သားတွေ တန်းစီပြီးလာနေတာ မြင်ရတယ်။ စစ်ကလည်း ရှုံး၊ ခရီး
ကလည်း ပန်းဆိုတော့ တက်တက်ကြွကြွ မရှိကြဘူး။ ခဏကြာတော့
ကျုပ်တို့ ထိုင်နေတဲ့ ချုံပုတ်ရှေ့မှာ ဖြတ်နေပြီ။ ကျုပ်ဖြင့် အသက်ကို ရဲရဲ
မရှူဝံ့ဘူး။ အဲဒီစစ်ပြေးတပ်ရဲ့ နောက်ဖျားမှာ ကုလားစစ်သားတစ်ယောက်
လျှောက်လာလိုက်တာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ သိပ်ပြီးကျန်းမာပုံလည်း မပေါ်
ဘူး။ ရှေ့ကစစ်သားတွေကို မီအောင် မလိုက်နိုင်ရှာဘူး။ တစ်အောင့်
လောက်ကြာတော့ ကျုပ်တို့ ထိုင်နေတဲ့ ချုံရှေ့ရောက်လာတယ်။ အဲဒီ ကု
လားစစ်သားကတော့ ကံဆိုးသူမောင်ရှင်ပေါ့။ ဘဦးက ထွက်တဲ့ ပြီး ဓား
မကြီးနဲ့ ဇက်ပိုးကို ခုတ်ချလိုက်တာ အသံတောင်မမြည်နိုင်ရှာဘူး။ ကျုပ်
လည်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဘဦးက သေနတ်ကြီးနဲ့ ကျည်ဆန်
တွေ မြန်မြန်ချွတ်ယူပြီး "လာ၊ ပြေးမယ်" ဆိုပြီး ကျုပ်ကိုခေါ်တယ်။ ကျုပ်
ကလည်း ဘဦးမီတာဆိုလို့ အပြေးတစ်ခုပဲရှိတာ။ နှစ်ယောက်သား
ပြေးလိုက်ကြတာ တောင်ရိုးခြေကို ရောက်သွားတာပဲ။ အဲဒီညက တော
ထဲမှာ ပဲ နေခဲ့ကြတယ်။ ဘဦးဆိုတဲ့ ကောင် ပေါက်တီးပေါက်ရှာ သေန
တ်လည်း ပစ်တတ်တာပဲ၊ သေနတ်ကြီးကို မောင်းတင်၊ ပြောင်းကြီး ကျုပ်
ဘက်လှည့်ပြီး "ပစ်လိုက် ရမလား" နဲ့ လုပ်လို့ "မပစ်ပါနဲ့ " ပြောရတာ၊
ကြောက်လန့်ပြီး စကားတွေကို ထစ်ကုန်တော့တာပဲ။ ကန်တော့ပါရဲ့ ၊
ကြောက်သေးတွေပါလိုက်တာ ပုဆိုး တစ်ကွင်းလုံးရွဲလို့ ။ ဘဦးဆိုတဲ့
ကောင် နောက်သင့်၊ မနောက်သင့် မစဉ်းစားဘူး။

အင်္ဂလိပ်တွေ ပြန်ဝင်လာလို့ ဂျပန်တွေပြေးတဲ့ အချိန်တုန်းကလည်း

ဂျပန်စစ်တပ်ထဲ ညအချိန်မတော် ဝင်ခဲ့သေးသတဲ့ ။ ကျုပ်တော့ ပါမသွားဘူး။ သူပြောပြလို့ သိရတာ။ သူပြောပြတာ နားထောင်နေရတာကိုပဲ အသည်း တယားယားနဲ့ ။ နောက်ဆုံး အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဂျပန်စစ်သားဆီက သေနတ်ကို ယူပြီး ပြန်ထွက်အလာ၊ အပြင်ရောက်ခါနီးမှ မြေကြီးနဲ့ ကပ်ပြီးတန်းထားတဲ့ ကြိုးတန်းကို တိုက်မိလို့ အချက်ပေးတဲ့ ဂလိုငံသံတွေမြည် လာပြီး "ဘိရမာ၊ ခူးရား ဘက်ကရိုး" "ဘိရမာ၊ ခူးရား ဘက်ကရိုး" နဲ့ ဂျပန်တွေ ဘဦးနောက် ဝိုင်းလိုက်ကြသတဲ့ ။ မိလိုက်လို့ ကတော့ ဘဦးကို အမဲဖျက်သလို ဝိုင်းဖျက်ကြမှာ ။ ဒါပေမဲ့ ဘဦးက အပြေးကလည်း မြန်၊ နယ်ကလည်း ကျွမ်းဆိုတော့ တောင်ရိုးတွေပေါ်တက်ပြီး ဂျပန်တွေကို မျက်ခြည်ဖြတ်လိုက်သတဲ့ ။ သေနတ်ကို ချောင်းထဲမှာ ဝှက်ခဲ့ပြီး ရွာကို ဟန်မပျက် ပြန်လာခဲ့သတဲ့ ။ အဲဒီတုန်းက ဘဦးတော့ သေပန်းပွင့်နေပြီလို့ အောက်မေ့နေတာ။ ခေတ်ကလည်း တောမီးလောင် နေသလိုဆိုတော့ ဘဦးလည်း တောကြောင်ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။

အဲဒီသေနတ်တွေက ဘဦးကို မြင်းချိုတပ်ပေးသလို ဖြစ်ခဲ့တာပါပဲ။

ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးရပြီး ရောင်စုံသောင်းကျန်း ခေတ်လို့ ခေါ်ခေါ်၊ သူတစ်လူငါတစ်မင်း ခေတ်လို့ ပြောပြော ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ တောမီးတစ်ကွက် ဘယ်လိုတုန်းဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ရွာကိုပဲ မနက်ပိုင်းမှာ ကွန်မြူနစ်တွေဝင်လာတယ်။ နေ့ခင်းပိုင်းကျ အစိုးရတပ်တွေ ရောက်လာတယ်။ ညကျတော့ ရဲဘော် ဖြူတွေ ရောက်လာပြန်ရော။ အဲသလိုမျိုး။ အဲဒီခေတ်တုန်းက ဘဦးက ကျုပ်တို့ ရွာမှာ ရဲဘော်ဖြူအဖွဲ့က စည်းရုံးရေးမှူးဆိုလား၊ တာဝန်ခံဆိုလား လုပ်လိုက်သေးတယ်။ လက်နက်ရိက္ခာဝယ်ဖို့ ဆိုပြီး ရွာကငွေတွေ ကောက်ခံတယ်။ ပြီးတော့ ဘာတစ်ခုမှ ဝယ်တာမတွေ့ရဘူး။ သူနဲ့ သူ့ဆွေမျိုးတွေအတွက် လယ်တွေ၊ ယာ

တွေ ဝယ်နေတာပဲတွေ့ရတယ်။ ဒါကို အဖွဲ့အစည်းက အထက်လူကြီးတွေသိတော့ ဘဦးကိုသတ်ဖို့ ဆိုပြီး သေနတ်တွေတကားကားနဲ့ ရောက်လာကြတယ်။ ဘဦးက အန္တရာယ်အနံ့ခံကောင်းတော့ အဲဒီအဖွဲ့တွေ ရောက်မလာခင်ကတည်းက ရွာကပျောက်သွားလိုက်တာ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်ပဲ။ သတင်းအစအနတောင် မရကြဘူး။ ဆွေမျိုးတွေကတော့ ပူပန်ကြတာပေါ့။ အသက်နဲ့ ခန္ဓာများ အိုးစားကွဲလေရောသလားပေါ့။ နောက်တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ ဘဦးသတင်းက ရွာကိုရောက်လာတယ်။ ဘယ်နယ်မှာ ဆိုပဲ။ ပြောက်ကျားအဖွဲ့မှာ ခေါင်းဆောင်တဲ့ ။ အဲဒါသာကြည့်တော့၊ ဘဦးတို့ များ ဗိုလ်ကိုလုပ်ပါတယ်ဆို။ ။

ဘဦးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ နှစ်အတော်ကြာအောင် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြဘူး။ ဘဦးကလည်း ရွာကိုပြန်လာလို့ မရဘူး။ ကျုပ်ကလည်း ဘဦးဆီ မသွားနိုင်ဘူး။ ခေတ်ပျက်တယ်ဆိုတာ တကယ်ကိုပျက်တာ၊ ပေါ့ပေါ့ မဟုတ်ဘူး ။ အခု ကျုပ်တို့ ရွာနဲ့ မြို့ နှစ်တိုင်ခရီးကိုပဲ ညမပြောနဲ့ ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင် မသွားရဲဘူး။ အဲသလောက်ပျက်တာ။ ဘဦးနဲ့ ကျုပ် ဘယ်လောက်ကြာမှ ပြန်တွေ့ကြသလဲဆိုတော့ တော်လှန်ရေးကောင်စီတက်ပြီးလို့ သုံးနှစ်လောက်ရှိမှ ဘဦးက ရွာကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ ရွာကိုပြန်ရောက်လာတော့လည်း ကျုပ်တို့လို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်မစားရပါဘူး။ ဘဦးရဲ့ လယ်ယာတွေ၊ ထန်းတောတွေက ပုဂံဘုရားတွေကမှ လက်ညှိုးထိုးရင် လွဲဦးမယ်။ အဲဒီလိုပဲ မယားတွေကလည်း ရွာထဲမှာ တရားဝင်က သုံးယောက်။ တစ်ခုတော့ မကောင်းဘူးဗျာ။ ဘဦးဆီမှာ လယ်ယာတွေ အပေါင်ခံထားတာရှိတယ်။ လယ်ယာမြေဆိုတာ အတိုးပေးစရာ မလိုဘူး၊ ရွေးမယ်ဆို ရွေးနိုင်ကြတယ်။ ဘဦးက အရွေးမခံဘူး။ နောက်တော့ ရုံးရောက်ဂါတ်ရောက်နဲ့ တရားဆိုင်ကြတာပေါ့။ ဘဦးက ဆယ့်နှစ်ပွဲ လိုက်လာတဲ့ ကောင်၊ အရှိန်အဝါကလည်း ရှိ၊ ပြီးတော့ တစ်ဖက်ကလည်း ဥပ

ဒေဆိုတာ နကောင်းနကန်း သိတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီတော့ ဘဦးပဲ အနိုင်ရ
၊ အပိုင်ရသွားတာပါပဲ။ ခုဆို ဘဦးဆီမှာ အပေါင်ဆုံးရွှေတွေ၊ လယ်ယာ
တွေ အများကြီးပဲ။ အရင်ကတော့ သာမန်သူဌေးတစ်ဦးပေါ့။ ခုတော့ ကျို
ကျိတ်တက် ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးပေါ့။ မဖြစ်လည်း ခံနိုင်ရိုးလားဗျာ၊ ခုခေတ်
ရွှေဈေး၊ မြေဈေးနဲ့ က။ ခုဆို ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ တင် မကဘူး၊ မြို့ပေါ်မှာ
လည်း ဘဦးဆို မသိတဲ့ လူ မရှိဘူး။ ဘုရားဒကာ ဦးဘဦး၊ ကျောင်းဒကာ
ဦးဘဦး၊ ဘုန်းကြီးဘ ဦးဘဦးနဲ့ ။

ကျုပ်သူငယ်ချင်းကြီး တဦးကတော့ အဲသလောက်ကိုပါပဲဗျာ။
